

Jmenuji se Prkno, doktor Ervín Prkno. Nenechte se ale zmást mým klaunským jménem. Jak se dočtete na následujících řádkách, hudba a rytmus jsou moji kamarádi.

Příběh, který vám chci odvyprávět, se týká jedné starší dámy, kterou jsme potkali na oddělení popálenin ve FN Ostrava.

Když jsme přišli na pravidelnou návštěvu, sestřička nám řekla, že nemají žádné děti. Tento moment máme vlastně hrozně rádi, protože víme, že žádné dítě se neporaniilo, nepopálilo. Poté co jsme s personálem trochu popovídali, zavtipkovali, otáčeli jsme se k odchodu na další oddělení. Jedna sestřička nás ale zastavila a říká:
„Žádné děti nemáme, ale máme zde jednu starší dámu, bude jí kolem 80 let a je už tady nějakou dobu. Možná by za to stálo, navštívit ji a trochu jí pobavit. Je hrozně milá a veselá, ale už je tady dlouho a cítí se trochu opuštěně a smutně. Pokaždé, když k ní zajdeme, jsou to moc pěkné chvíle a paní Anička je vděčná za každý kontakt a komunikaci.“
Neváhali jsme ani chvíli. „*Tak pojďme,*“ řekli jsme si.

Paní Anička, jak ji můžeme říkat, působila opravdu velmi roztomile. Když nás uviděla přicházet, okamžitě se posadila na posteli a vítala nás vřelými slovy: „*Pojďte dál, já vás vítám, dobrý den. Kdopak jste?*“
„Dobrý den, jsme Zdravotní klauni,“ odpověděli jsme. „*Chodíme tady za dětmi, ale bylo nám řečeno, že by možná stálo za to vás navštívit a trochu si něco užít, co vy na to?*“
Paní Anička se pousmála a řekla: „*Proč ne!*“
„Okolo Frýdku cestička...,“ začali jsme zpívat. Ukázalo se, že paní Anička je od Frýdku Místku a vnímali jsme, že je trochu dojatá. My klauni jsme rádi nejen za smích, ale za každou emoci, kterou vyvoláme.
Přistoupil jsem tanečním krokem k lůžku a nabídl své ruce Aničce. A bylo to tady! Tančili jsme spolu. Já vestoje, ona vsedě na lůžku. Viděli jsme, jak nádherně její oči září a jak byla najednou v pokoji byla úplně jiná energie než jen ta tichá, klidná, nemocniční.
Řekla: „*Jsem hrozně ráda, že jste tady. Cítím se tak osamělá v tom prázdném nemocničním pokoji, jako bych byla úplně někde jinde. Mám ráda lidi a společnost, ale tady jsou jen ty návštěvy, a to je pro mě opravdu málo. Konečně legrace, díky!*“

Za 14 dní jsme se na oddělení vrátili a moje první otázka byla zcela jasná: „*Je zde paní Anička?*“
„Ne už je doma“, odpověděla sestřička. „*Léčba pokročila, a doma jí je lépe. Mám vás ale moc pozdravovat. Moc, moc na vás vzpomínala a každý den mluvila o tom, jak moc ji vaše návštěva potěšila. Když jí přišla návštěva, všem vyprávěla o vás! Myslím, že to paní Aničce dodalo moc sil, které ji pomohly.*“
To byla ta nejkrásnější slova, která jsme ten den slyšeli...

Přeju Vám příjemné srpnové dny

Vladislav Kos
alias doktor Ervín Prkno

%vocative%, [pomozte](#) rozezpívat a roztančit ještě více nemocničních pokojů! Aby zázračná melodie smíchu přinesla každému, kdo se cítí smutný nebo sám, naději v brzký návrat domů. Děkujeme!

Chci darovat smích a naději

P.S.: [Dejte nám vědět](#), jak se Vám nové verze newsletterů s příběhy líbí. Budeme moc rádi.

